

A la Mare de Deu de Monserrat.

Salve Regina.

I

Les punxes gegantines ja nostres peus trepitjan
 del mon lluny. - lluny ja resten les festes y estatot -
 ja'l cor apror que menva ses fortes bategades -
 ja'ls ulls l'espay dominan - i ja som a dalt de tot!

i ja hi som! - aquestes cançons que entona l'ancellada
 mes dolces y mes noves que s'ouhen entloch mes;
 l'aroma encisadora que aquestes flors boscanes
 exhalan quant les gronca del ventifol lo brés;

y'ls xiscles que ressonan encare d'aquella àguila
 que aquí de sa gran gloria veje entelat lo trait;
 y'ls sons que cada Tesquida ne trau dels; ays! que prega
 ab veu Somnadora l'esperit gavaite;

y'ls pichs que al menys rebrunyen un centenar de voltes
 quant venta ses campanes la Catalana Seu;
 y l'armonia dolca del vent de l'orga santa
 que d'escolans y moryes al Cel se'n du la veu;

y aquesta Verge Santa del Paradís virguda;
 y aquestes tendres llagrimes que llenca'l cor nafrat;
 tot parla dret al'ànima que al Cel juga encisada.
 tot canta. tot prega que som a' Monserrat.

Veniu, que vull contaros una bonica historia
 ab que m'endormiscaba la mare en lo brocol;
 l'inspiració donau-me; oh Verge Sovirana!
 que cantado no fora sense Tella'l rossinyol.

;Perdó! Verge Maria, si avans d'esta vegada
 de ma dolenta harpa per Vos no brolla un cant,

si en son pelegrinatge, devall vostra ombra dolça,
sols quant li manca força ault lo caminavit.

La culpa no es del nauwec que may a port arribà,
si una ona enfurismada li arrepassà l' timó ---
; Serà tota la culpa del home que no prega
si'ls crits del non li llevant dels llavis l'oració?

Jo vull que quede escrita aquesta santa historia
per quant de la mort trobe la meua nau l'escull;
aquestes toques planes vullau, Mare, esquisar les
si hi ha algun mot que vos semble que l'ha dictat
l'orgull.

Veniu tots a escoltaula als pens d'aquesta Verge,
sots son mantell de mare ens du'l penedirment ---
; Tot sia per sa gloria, tot sia per Maria! ---
L'història que vos deya, oiula, es la següent.

II

Dieu que mes amunt dels miralls
hi han bastit un bell Palau
ple de tanta maravella
que no hi ha mes que mirar.
Ni'l sotti cap fonement
ni l'aguanta cap puntal
es que'l mestre que l'ha fet
te una traca com no ni hi ha.
Tot son joyes y riqueses
fructs lluentos com miralls
les sostres y les solades
son crestissers de brillants.

; Ay Palau d'aytal belleses
qui'n pogués tenir les daus
y després esser coloma
pera poderhi enfilars!

No temen pas si ni compte
les belleses del Palau;
lo Rey esta voltat d'angels,
d'angels que no'l deixan may;
que l'un es d'aytal bellesa
que'l sol no es re a llur costat,
mes tots ells a prop del Rey
semblan llumets de San Joan.
Los angel tot lo sant clia
lo pressan ab sons y carits....
per qualser part qui es mire
sembla un Palau encisat.

¡Ay, Palau d'aytal bellesa
qui'n pogués tenir les claus,
y després esser coloma
pera podershi enfilar!

"Clau de ferro ni altre cosa
"no son bones per quets parrys,
"sols serveixen tres florides
"del Paradis celestial
"que tothom les porta al cor
"perque Deu les hi sembra,
"son tres flors que s'anomenan
"Fe, Esperança y Caritat,
"qui les tinguda ben regades,
"en est Palau entrades,
"qui les serve ben flayroses,
"may mes patirà cap mal."

¡Ay, Palau d'aytal bellesa
ja'n temim totes les claus,
qui'n pogués esser coloma
pera podershi enfilar!

Allí un dia ho digné'l Rey
si home desd'allí dalt,
y com si tingués migrauca
y'l cor de bondat vessant

y plantant al qui patia
volguts al home per company.
"Per montar fins a mon Regne
"esser coloma no't cal
"juug ab ales de coloma
"No hi arribarías may.

"Vet aquí aquesta montanya
"que arriba fins al portal"
¡ay Palau d'aytal bellesa!
Ja'n demani totes les claus;
Ja no es mestè esser coloma
pera poderhi enfilar!

Passaren segles y segles,
Lo cor del home's corca,
les tres claus que'l Cel obrían
ja's'anavan rovellant,
les tres flors del cor dels homes
~~ja's'anavan rovellant~~
ja's'havien mustiat.
¡ay qui es ben tristia la estrella
malestructurada humana
que't veus pel goitre d'un minut
tot lo d'una eternitat!
¿Perque a' Deu vols tirar pedres
si't tornan a caure al cap?

"I est Palau d'aytal bellesa
"ja que n'has demanat les claus
"per may n'ies tindrás l'escala
"pera poderhi enfilar."

I Deu que es bo també es just;
y una nit de trons y llamps,
del Cel obríes les portes,
n'ixen angels a' grapat.
Tot seguit de la montanya
n'escorran tot camirals
y tota la nit s'afanyan

Palau d'aytal bellesa
per l'indiferencia dels homes.

y serra que serraràs
I fins que del mont ne desceren
ben serrats tots los capsals
y d'això ve que se'n diu
Montanya de Mont-Serrat.

I un Palau d'aytal bellesa
l'home ingrati l'ensà les claus;
Deu li ha mitj partit l'escala
perque no hi pugua pujar.

[II]

Mes; ¡ay! durarà gayre tant greu malaventurad
Lo pecador que plora. Deu meu, no taurà consol?
¡ Ningú hi taurà que fassia vostra ira desvanecer
com fuit l'espessa boira al assecarse'l sol?

Oh, sí, virgini la verge. - Mu dia a la vesprada
de Monserat n'avia cantaria angelical,
de tots indrets hi pujava la gent a veure qui era
y hi trobar una imatge playrosa, celestial.

I com desde la platca se veu en l'untanarica
del bonzò la ratlla arran del Cel y mar;
aixís aquesta imatge de Monserat Genyora
de tot arreu s'obria ab terra y cel fregar.

I en ca d'aquell sant dia socostroba qui'n era
patrona y advocada te'l poble català,
y des la planta una fins l'argentada espuela
del temple de Maria bepitjar lo blindar.

I com en l'infantesa la mare carinyosa
al tendre nin aixeca desde'l brecol al pit;
dols catalans la mare al caure en la fossana
d'un de sos fills los ossos, al cel s'en du l'esprit.

aguarda d'uns altres que
delegue l'una muller de
l'altre d'altre que ve que
tal muller, filla de la
a que he dit colat
poble roman, no l'una
per l'indagencia de la

Aquí's revifa l'ànima, ^{puig} no pot arribar hi
del mon que abaisce rondina lo bas en matinat,
com mormolanta Uepia los pens de la montanya
y may pot enfilarshi, l'aygua del Llobregat.

Si totes les ruïnes dels plors de les montanyes,
per mes que curull sembla, replaga'l mar inmens;
Siem vostre cor, Senyora, que es mes inmens encare
tot hom espay hi troba; per mi no n'hi hauria gens?

Deixau, Mareta meua, assedollar mon ànima
ab eixa Uet suavissima que aquí ne brota arreu,
jo vull que mon nin siam aquets gegants de pedra
que sembla que s'actan per saludar a' Deu.

En mitj de les veus santes d'aucelles y de mayes
encar que no se sente la meua ha de cantar,
puig se que vos plau, Regina, per mes que'l sol
la feble Uum que vos alça la Uantia del altar.

Uillau, Verge Maria, santa esperanca nostra,
que'l cor que are vos canta vos sia tot fidel,
y quan vos ulls s'acluguen, uillau d'una braçada
portar l'ànima mia de Monserrat al Cel.

Juny de 1870.